

haige=wodi jures, ja ei ootnud muud kui mehhe surma. „Oh, õhkaš temma praua, halleda ja raske waimoga: olleš meie kallis Õnnisteggia weel Ma peal, minna ruttakšın warši temma jure, hakkakšın temma jalgadest kinni, ja nutto silmadega, waljo healega pallukšın tedda: anna mulle minno kallist meest, anna mo lastele, armsa isä jälle kätte!“ — Temma ei teadnud ennam, miš piddi teggema omma mehhe kanges walluš ja raskeš többeš. — Jahutamist ja trööstimist otsides, wöttis temma Bibli-ramato kätte, teggi ramato lahti, ja se Issanda trööstimisese sanna, olli kui magguš rohhi temma hawatud süddamele: „Wata, minna ollen iggapäwa teie jures, mailma otsani!“ Matt. 28, 20. — Oh need sannad ollid kui kallis ello=wešši temma janutand hingle; kindlas uskus hakkas sesamma tootusse sanna temma süddame peäle, temma leidiš tedda rahho, miš mailm ei woi anda, temma julguš ja lotuš Jummal ja omma Õnnisteggia abbi ja armo peäle kaswis nenda, et rõmoga ennašt al-landas Jummal ärramoistmatta tahtmisese alla. Jummal wöttis temma palwed kuulda, surma=ingel lendas ärra temma armsa abbiäsa haige=wodist, Issand isepuhhuš jälle uut ello temma poolsumud kehha sišse, nenda et weel kaua aega sai Jummal sured immeteud ja armo=annid kiita, ning kaua weel elas õnnistamiseseš omma maiale ja koggodušele.

„Kui sinno kässo=õppetus ep olleš minno jahutaminne olnud, siis ollešın minna ommaš willetsušeš hukka lainud.“ — Taweti laul 119, 92.

Wanne täbbele Jummal teed ning fuida temma ärrakaddunud hinged ülesotsib.

Kaks nored mehhed, keš laiskušeš ja holetušeš ühhešt päwast teise ellasiš, läkšid puhhapäwal kirrikust möda, kui seäl Jummal tenistust peti. Koggoduše laul ja õrrela wäggew heäl hakkas sel korral nende süddame peäle ja kutsus neid puhha kotta. — „Tulle,“ ütles teine teise wasto, naero melega, „lähme ka ommeti ükskord sišse waatma!“ Nemmad läkšid kirriko sišse ja istušid kerge melega mahha. Kui agga õppetaja, tõemelega neid innimesši sõitleš, keš kerge melega ellawad, ei Jummal sannast egga omma hinge=õnnistušešt suggogi ei holi, kui temma koggodušt maenitses meelt ja süddant uendada, mitte mailma tühja lüsti ja rõmo ahneše takka aiada, waid selle peäle wadata, selle järrel kää, keš meile keitis täht ja märk on, Jeesus Kristus, kui temma meie Õnnisteggia armo ja hal-